

**JANÁČKOVA AKADEMIE MÚZICKÝCH UMĚNÍ  
V BRNĚ**

**Hudební fakulta  
Katedra dechových nástrojů  
Studijní obor TROMBON**

**HUDEBNÍ SOUBORY NA SUŠICKU  
OD ROKU 1950 DO SOUČASNOSTI  
SE ZAMĚŘENÍM NA DECHOVOU HUDBU**

**Bakalářská práce**

**Autor práce: Jakub Šimáček, DiS.  
Vedoucí práce: doc. MgA. Robert Kozánek  
Oponent práce: Mgr. Petr Janda, OA**

**Brno 2013**

## **Bibliografický záznam**

Šimáček, Jakub. *Hudební soubory na sušicku od roku 1950 do současnosti se zaměřením na dechovou hudbu [Music ensembles near Sušice since 1950 to the present with a focus on brass music]*. Brno: Janáčkova akademie múzických umění v Brně, Hudební fakulta, Katedra dechových nástrojů, rok. 2013. 25 s. Vedoucí diplomové práce doc. MgA. Robert Kozánek.

## **Anotace**

Cílem této bakalářské práce je zachycení historických faktů o vývoji hudebního života v okolí pošumavského města Sušice. Časově je tato práce zaměřena na období od roku 1950 do současnosti (tj. rok 2013). V jednotlivých kapitolách je zachycena stručná historie souborů pocházejících a působících v této oblasti.

## **Annotation**

The aim of this thesis is encapsulate historical facts about development of music life near the Sušice Town. This thesis is focused on time period between years 1950 and 2013. In each chapters is included briefly history of music ensembles coming and acting at this area.

## **Klíčová slova**

Dechová hudba, Sušice, Solovačka, Horažďovice, Otavanka

## **Keywords**

Brass music, Susice, Solovacka, Horazdovice, Otavanka

## **Prohlášení**

Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně a použil jen uvedené prameny a literaturu.

v Brně, dne 26. dubna 2013

Jakub Šimáček

## **Poděkování**

Na tomto místě bych rád poděkoval Václavu Frančíkovi, Josefu Naušovi, Františku Vonáškovvi, Zdeňku Kovačovi a Viktoru Koudelkovi za poskytnutí informací formou rozhovorů v průběhu let 2012 a 2013. A v neposlední řadě patří poděkování také mému otci Františku Šimáčkovi, díky němuž jsem měl možnost výše zmíněné pány poznat.

# Obsah

<b>PŘEDMLUVA</b> .....	<b>1</b>
<b>ÚVOD</b> .....	<b>2</b>
<b>1. SOUBORY KARLA POLATY</b> .....	<b>3</b>
1.1 STAROŠUMAVSKÁ DECHOVÁ MUZIKA KARLA POLATY ZE SUŠICE.....	3
1.1.1 ČLENOVÉ STAROŠUMAVSKÉ DECHOVÉ MUZIKY KARLA POLATY ZE SUŠICE..	4
1.2 ŠUMAVANKA KARLA POLATY.....	8
<b>2. SOLOVAČKA ZE SUŠICE</b> .....	<b>9</b>
<b>3. MALÁ MUZIKA</b> .....	<b>12</b>
<b>4. DĚTSKÝ DECHOVÝ ORCHESTR PŘI LŠU (ZUŠ) HORAŽĎOVICE</b> .....	<b>14</b>
<b>5. OTAVANKA</b> .....	<b>17</b>
<b>ZÁVĚR</b> .....	<b>19</b>
<b>POUŽITÉ INFORMAČNÍ ZDROJE</b> .....	<b>20</b>

## **Předmluva**

Charakter hudby z okolí Sušice vychází z niterního prožitku a lásky ke zdejšímu kraji. Proto má svůj nenapodobitelný ráz i charakter. V období přelomu 19. a 20. století, bychom v tomto kraji nenašli stavení, ve kterém by nežil muzikant. Nejednalo se o profesionální hudebníky, které dnes vidáme prostřednictvím televizních obrazovek nebo při návštěvách koncertů, divadel a kulturních akcí. I přesto se lidé dokázali při jejich produkcích bavit mnohdy lépe nežli je tomu dnes. Muzikantská osobnost tělem i duší Karel Polata junior, za jehož působení tato hudba prošla velikým rozvojem, kdysi pronesl: „Muzika neumírá, jen upadá v zapomnění, když se nehraje.“

Touto bakalářskou prací bych rád zdokumentoval rozvoj hudebních souborů, které navázaly na hudební dědictví tohoto kraje. V Sušici jsem se narodil a v blízkém okolí žiji dodnes, tudíž k tomuto kraji i zdejší hudbě chovám „osobní“ vztah. Informačních zdrojů je velmi málo. Toto téma nebylo oficiální formou nikdy zpracováno. Veškeré informace jsou dosažitelné pouze formou vyprávění pamětníků. Nepochybnost je tudíž dalším důležitým důvodem pro můj zájem o faktické zachycení historie v tomto směru.

## Úvod

V pošumavském kraji a okolí Sušice bylo odedávna těžké živobytí. Lidé se zde živili převážně prací v zemědělství, která však nedokázala zaměstnat, již tehdy početnou, zdejší populaci. Celá Šumava byla známa tím, že se zde rodilo značné množství zručných řemeslníků a hudebníků, kteří vyráželi do světa za prací, mnohdy pouze se zednickou lžící v ruksaku a hudebním nástrojem pod paží. Pan Eduard Bass ve svém románu „Cirkus Humberto“, který byl později zfilmován, také zmínil jak se muzikanti z tohoto kraje dokázali prosadit v domácích i zahraničních cirkusech, orchestrech a kapelách, se kterými měli možnost procestovat kus světa. Jako neznámější názvy cirkusů této doby lze uvést „Cirkus Krone“ nebo „Cirkus Kludský“. U cirkusu se vždy sešla různorodá společnost. Objevovali se tam amatérští muzikanti, ale například i studenti konzervatoří, kteří chtěli poznat cizí státy. V období mezi sezónami se muzikanti vraceli domů. Hrávali v hospodách, po zábavách, na pohřbech, i jen tak pro radost. Aby se muzikantské dovednosti rozvíjeli i mezi mládeží, nechávali rodiče své děti učit se hře na hudební nástroje u některého ze zkušených muzikantů. Jedním z nejznámějších jmen ve zdejším kraji byl bez pochyby pan Karel Polata junior. Již od malička byl otcem hudebně vzděláván. V roce 1947 založil „Starošumavskou dechovou muziku Karla Polaty ze Sušice“ díky které se hudba sušického kraje dostala do povědomí spousty lidí nejen v Čechách ale i v zahraničí.

# 1. Soubory Karla Polaty

Karel Polata jako syn uznávaného kapelníka vedl několik souborů. Pro tuto práci jsou však důležité dva: Starošumavská dechová muzika Karla Polaty ze Sušice a Šumavanka Karla Polaty. Počátek šedesátých let, kdy Karel Polata založil svou první zmíněnou kapelu, byla z historického hlediska doba konjunktury i pro ostatní podobné lidové dechové soubory jako např. Babouci, Murgraueri a Plzeňáčka. Tehdy se začalo výrazně navazovat na lidové tradice, což se příznivě odrazilo i při rozvoji tzv. souborů lidových nástrojů. Vedle zavedených typů dechových orchestrů se počátkem padesátých let rychle šířilo praktické osmi až čtrnácti-členné obsazení, tehdy nazývané „es partie“. Od počátku uplatňoval Karel Polata ve svých kapelách i svoje osobité pojetí muziky. Vyznačovalo se poněkud volnějším (podsaditějším) tempem a hlavně nenapodobitelným zpěvem.

## 1.1 Starošumavská dechová muzika Karla Polaty ze Sušice

Tuto kapelu složil Karel Polata z cirkusových a vesnických muzikantů z okolí Sušice. První veřejné vystoupení bylo na jaře v roce 1947. V říjnu téhož roku přijel do Sušice profesor Pek z pražského rozhlasu a hledal někoho, kdo by sestavil kapelu podle starošumavského vzoru jako doprovod staročeské konopnické (to bývala lidová veselice na podzim při příležitosti konce sklizně lnu). Konopnická byla natočena v Šimanově v doprovodu Polatovy kapely. Po odvysílání v rozhlase melodie zaujaly posluchače natolik, že si žádali další vysílání. Karel Polata procházel otcův archiv a objížděl známé šumavské muzikanty. Po celý rok 1948 hledal a zpracovával staré skladby. V roce 1949 byla kapela pozvána k další spolupráci do rozhlasu v Českých Budějovicích. Zde nahrála asi šestnáct skladeb, mezi nimi i proslulé Stachovské dřeváčky. Popularita souboru, který Polata doplnil o bicí a baryton, výrazně rostla. V rozhlase Polatovi poradili, aby si našel ke kapele zpěvačku. Tehdy na to odpověděl: "Počkejte, zpěvačku mám. Zpívala v divadle. Já se jí zeptám." Zeptal se paní Aničky Kučerové, ta souhlasila a kapela tím získala na dvacet tři let vynikající zpěvačku. Starošumavská dechová muzika použila také jako jeden z prvních souborů v širokém okolí mikrofon a zvukovou aparaturu. Od roku 1956 začali pravidelně vyjíždět do NDR (Německá demokratická republika), kde se jejich vystoupení setkávala s ohromným ohlasem. Několikrát



do roka bývali hostem v pražské Lucerně. Na základě méně známého románu „Žichovičtí púlpáni“ Karla Klostermanna, který věrně zachycuje život na žichovicku koncem 19. století, napsal Josef Koenigsmark scénář ke stejnojmenné lidové hře a zvláštní důraz kladl na její hudební stránku, která dokresluje náladu, prostředí i dramatické napětí hry. Proto o spolupráci požádal vynikajícího hudebního skladatele Karla Polatu. Spolu se pak snažili vytvořit hru se zpěvy, ve které by se spojilo divadlo s lidovou muzikou. Na představení, premiérováném 10. prosince roku 1955, se tedy podílela Starošumavská dechová muzika Karla Polaty, v jejímž podání zaznělo více než patnáct písní. Na přelomu let 1963 a 1964 se podařilo pořídit několik nahrávek stěžejních skladeb pro krajany v USA. Starošumavská dechová muzika měla velice bohatý a pestrý repertoár. Sám Karel Polata do něho přispěl během svého života více než 400 skladbami, ať již vlastní tvorby nebo úpravami lidových nápěvů jako např. písně „Do lesíčka na čekanou“ nebo „V pošumavském ráji“. Psali pro ni i skladatelé Jaroslav Kříčka, Josef Stupka a textař Ladislav Nushart. Nedílnou součástí repertoáru Starošumavské dechové muziky byly skladby nazvané „Tance na šest“. Jednalo se o lidové nápěvy (posbírané po chalupách) propojené Polatovou typickou mezihrou. Kapela tyto skladby hrávala vždy před půlnocí nebo před delší pauzou aby unavila tanečníky. Dnes můžeme tyto skladby najít například v repertoáru Mistříňanky. „Polata uměl poznat, co lidi potřebují a když se mu zdálo, že je obecenstvo nějak zvadlé, stačilo říct muzikantům a teď ze zdi a rozjel sál“, vzpomínal při našem shledání Václav Frančík. Působení staročeské dechové muziky bylo ukončeno v září roku 1973 samotným Karlem Polatou, který musel ze zdravotních důvodů kapelu rozpustit.

### ***1.1.1 Členové Starošumavské dechové muziky Karla Polaty ze Sušice***

Hned po svém založení hrála Starošumavská muzika v tomto složení: Klarinet b - Gustav Šperl ze Sušice, Klarinet es – Jindřich Janout z Nezdic, Křídlovka - Jan Voldřich ze Sušice, Trubka b - Rudolf Hubáč ze Žihobec, Tenor - Karel Frančík z Budětic, Baryton - František Danda z Bukovníka, Trubka es - Václav Hejlík z Čimic, Trubka basová - Ladislav Ruda z Hlavňovic, Tuba - Vincenc Rus z Kadešic, Bicí - Tomáš Voldřich z Ostružna.

Zřejmě nejstarším muzikantem Starošumavské dechovky (který už hrával s Karlem Polatou starším) byl Vincenc Rus. Narodil se v Rozsedlích v roce 1895, ale později žil v Kadešicích. Učil se na housle u učitele hudby Jana Ťoupalíka. V roce 1911 odjel do světa na zkušenou k cestovnímu biografu do Německa s kapelníkem K. Šaškem a dále pokračoval v cirkusových kapelách po Evropě. Vojenskou službu absolvoval v Písku, kde se zdokonalil ve hře na housle, violu, basu, tubu a další nástroje. Po vojně se opět vrátil k cirkusu. Doma si pak založil kapelu z dobrých šumavských muzikantů, se kterou vystupoval až do roku 1952. Tehdy se stal členem Polatovy kapely a dobrá spolupráce trvala celých 19 let.

Výborným klarinetistou byl pan Jindřich Janout. Narodil se v roce 1908 v Nezdicích na Šumavě. Začínal jako většina muzikantů hrou na housle a později na klarinet. Jeho učitelé byli profesor František Kojzar a Jan Ťoupalík. Od třinácti let hrával v místních kapelách a v roce 1929 odjel k cirkusu. Hrál v cirkusových kapelách u Hagenbecka, v cirkusu Krone a Schneider. Své bohaté zkušenosti pak uplatnil ve Starošumavské dechovce.

V roce 1912 se narodil v Hlavňovicích v muzikantské rodině pan Ladislav Ruda. Základy hry na housle dostal od svého otce a kapelník Josef Fajc pak naučil talentovaného žáka hrát na klarinet. V roce 1932 nastoupil k vojenské hudbě v Písku a po vojně získával další zkušenosti opět v cirkusových kapelách. V letech 1940 - 1944 hrál ve velkém orchestru Cirkus - Varieté C. Hagenbecka. Výrazná byla také jeho spolupráce s tanečním orchestrem Maximiliána Hošťálka ze Sušice. Po válce hrál s Karlem Polatou v jeho Starošumavské na postu basové trumpety. Sám ještě v dalších letech vychoval řadu dobrých muzikantů ve hře na housle a klarinet.

Karel Frančík pocházel z rozvětvené muzikantské rodiny. Narodil se v roce 1915 a žil v Budeticích. Naučil se na housle, baskřídllovku a trombón.

Na bicí v Polatově kapele hrál Tomáš Voldřich z Ostružna. Z vyprávění pamětníků vyplývá, že byl nejenom dobrým, ale i velmi oblíbeným muzikantem. Po rozpadu Starošumavské dechové muziky si občas zahrál i se Solovačkou.

Mezi další výborné muzikanty patřil pan Gustav Šperl. Narodil se v roce 1912 v Sušici. Učil se hrát na housle nejprve u J. Wunše, varhaníka a houslisty, později u Josefa Šimona a u Antonína Sedleckého (učitele hudby v Sušici).

Na trubku se naučil od svého strýce Ondřeje Šwarce a v roce 1933 nastoupil k praporní hudbě ve Vimperku. V roce 1936 odjel s kapelou J. Kučery k cirkusu do Německa. Po návratu hrál v tanečním souboru Zdeňka Válka v Sušici na tenor saxofon a klarinet. Válka zasáhla krutě do jeho života. Od roku 1943 do 2. srpna 1945 byl v koncentračním táboře. Po osvobození pak pokračoval v muzikantské kariéře a tady začala konkrétní spolupráce s Karlem Polatou. Pan Šperl patřil mezi zakládající členy Starošumavské muziky a hrál s ní až do jejího zániku v roce 1973. Pak přestoupil k souboru Malá muzika, kterou vedl V. Frančík a byl rovněž zakládajícím členem tanečního souboru Rytmus v Sušici, který vedl O. Bodlák a později Kamil Švelch. Byl také dlouholetým členem svazu lidových bubeníků v Sušici.

Pan František Danda hrál v Polatově kapele zřejmě od roku 1950 a to na baryton. Stejně jako řada jeho kolegů začal muzikantskou dráhu u houslí. Jeho učitelem byl Tomáš Řehoř ze Soběšic a později přidal křídlovku u J. Talmana z Malče. V roce 1930 nastoupil k cirkusové kapele a hrál u různých cirkusů až do roku 1936, kdy nastoupil vojenskou službu v Písku. Postupně přidával další nástroje - například violu, kytaru, baskřídlovku a trombón.

K mladší generaci Polatovců pak patřil pan Jan Koura, který se narodil v roce 1925 a bydlel v Sušici. Učil se na křídlovku a lesní roh v hudební škole Vojtěcha Kořenského. Němci však v roce 1939 školu zavřeli. Dále hrál v řadě kapel, které vedl např. J. Šimon a A. Šlais. Od roku 1943 spolupracoval s tanečním orchestrem Rytmus. V roce 1944 odešel na zkušenou k cirkusu Medrano do Vídně. Byl také mezi těmi, kteří zažili bombardování Drážďan. Po návratu do Sušice hrál v dechovce pana Bucifala a v tanečním souboru Rytmus. V roce 1961 jej požádal o spolupráci Karel Polata a pan Koura vstoupil do Starošumavské dechovky.

Posledním žijícím pamětníkem a Polatovským muzikantem je pan Václav Frančík z Ústalče. Narodil se roku 1941 v Ústalči. Do hudebních základů ho uvedl děda Eman Frančík z Krutěnic. Dále pokračoval studiem na pedagogické fakultě. Po návratu z vojny v roce 1962 nastoupil na místo učitele v Žihobcích a rok na to se stal členem Polatovy Staročeské dechovky, kde působil na postu B trubky až do roku 1973. V roce 1973 založil kapelu Malá muzika, která působila jako pokračovatel Polatovy dechovky. Dnes bydlí v Měcholupech u Klatov kde je uměleckým vedoucím pěveckého-mužského sboru Lada. V Soběšicích

(odkud pochází jeho manželka) si postavil chatu kam jezdí každé léto za odpočinkem a kde jsem měl možnost ho na podzim roku 2012 navštívit a získat od něho mnoho informací. Na léta strávená v Polatově Staročeské dechovce vzpomíná takto: „Víte, ale stejně to byla krásná léta. Nedovedete si představit ty tisíce lidí, které nás vítaly, ale také nechtěly pustit z jeviště jak v cizině, tak po celé republice. Všude jsme zpívali o Sušici (Není nad Sušici, Sušická alej, atd.), Otavě, Svatoboru, ale v Sušici samotné jsme si moc nezahráli“, vzpomínal pan Frančík.

Zpěvačka paní Anna Kučerová- Chmelová se narodila 12. července 1922 v Přešticích. Už odmalička ráda zpívala a hrála divadlo. Nejprve ve škole na besídkách a později v divadelním souboru "Úhlavan". V roce 1940 získala angažmá ve Středočeském divadle. V roce 1942 se slečna Anička Chmelová provdala za pana Jana Kučeru a od tohoto momentu se její život spojil se Šumavou, městem Sušicí a později tolik milovanou řekou Otavou. V Sušici začala hrát s místními ochotníky a nechyběla snad v žádném představení. Zahrála si např. ve Svobodném Silvestru 1945, ve Slovácké princezně v Lucerně, Perlách panny Serafinky, Z českých mlýnů a ve slavných Žichovických půlpánech ztvárnila postavu paní hostinské. V roce 1951 ji požádal o spolupráci pan Karel Polata, který hledal zpěvačku do své Starošumavské kapely. Ladislav Nushart, Rudolf Kraml pro ni psali texty, Karel Polata pak hudbu. Není divu, že lidé paní Aničku (jak si jí zvykli říkat) upřímně milovali, obdivovali, ale též kritizovali a mnozí jí možná i záviděli. 19. ledna 1974 si spolu s Karlem Polatou naposledy zazpívali v Pražské Lucerně. 29. března Karel Polata zemřel a nedlouho poté ho následoval i manžel paní Kučerové. Brzy přišla nabídka od dechové hudby Solovačka. S touto kapelou poprvé vystupovala 8. května 1974 a pak po celých jedenáct let. Pokračovala dál v práci, která se stala smyslem jejího života, také proto, že se nechtěla smířit s tím, jak rychle Polata mizel z povědomí lidí a znovu vyjížděla do zahraničí, do pražské Lucerny, na bály a zábavy. Samostatně konferovala do roku 1996 celkem třiasedmdesátkrát. Pravidelně zpívala s různými soubory na tzv. "Pošumavském věnečku" v Praze naposledy nadchla své posluchače 8. listopadu 1997, kdy Solovačka slavila 50. výročí svého vzniku. Podle pečlivě vedených osobních záznamů absolvovala celkem 1500 koncertů, 870 tanečních zábav a 10 vystoupení v televizi. Přeštice měla moc ráda. Karel Polata to věděl a k padesátinám jí věnoval valčík "Rodné Přeštice". Protože se v něm ale zpívalo o kostele a panu děkanovi,

v plzeňském rozhlasu natočení písničky odmítli. Zemřela 21. června 1998 v klatovské nemocnici a pochována byla 30. června 1998 na sušickém hřbitově. Hudební nadání paní Aničky Kučerové však nezemřelo s ní. Její vnuk Roman Holý je úspěšným hudebníkem.

## **1.2 Šumavanka Karla Polaty**

V šedesátých letech dostal Karel Polata nabídku z bližšího a moderněji vybaveného rozhlasového studia v Plzni. Pro muzikanty ze Staročeské dechové muziky však nebylo možné zvládnout k vytížení, které jim přinášelo koncertování s Karlem Polatou (koncerty, zaměstnání, zkoušky, zájezdy a zase zaměstnání) jezdit natáčet do plzeňského rozhlasu. Proto v roce 1962 založil Šumavanku složenou z hudebníků rozhlasového a divadelního orchestru a plzeňské vojenské hudby s úmyslem zdokumentovat co nejvíce skladeb pro jejich uchování pro další generace. Jako pěveckou partnerku přijal Gertu Ledínskou. Kapela fungovala po dobu pěti let do roku 1967 a nahrála více než 180 skladeb. Za tu dobu se zde vystřídalo značné množství hudebníků kvůli pracovní vytíženosti, ale také z důvodu Polatovi povahy. Měl přesnou představu o pojetí jeho skladeb a též byl tvrdohlavý, což vedlo k neshodám a odchodům nespokojených hudebníků. Z mnoha plzeňských hudebníků, kteří spolupracovali s Karlem Polatou, je možné uvést například pana Vlastimila Eichlera (profesora plzeňské konzervatoře a člena orchestru Divadla Josefa Kajetána Tyla v Plzni) společně s jeho kolegy a žáky.

## 2. Solovačka ze Sušice

Historie původně závodního orchestru podniku Solo Sušice, se datuje od roku 1947. Spojilo se poválečné radostné nadšení party výborných sušických muzikantů a ochota závodního klubu sušické odborové organizace v Solo vytvořit dobré podmínky pro právě vznikající kapelu. Stejně tak, jak rostla obliba dechovky a písniček, které hrála, rozšiřovalo se také pole její působnosti ze Sušice po západních a středních Čechách. Na schopnost přizpůsobit složení orchestru druhu hudební produkce solovácká kapela dbala již od začátku. Mohla stejně dobře zahrát "jazz" (jak se tehdy všeobecně říkalo taneční hudbě především swingového typu) i klasickou českou "dechovku". Od počátku upoutala zvláštním hudebním výrazem. Do taneční hudby prolínaly prvky ryze české, kdy např. melodičnost stále vládla nad zdůrazněním rytmiky a jemnost českého hudebního projevu s kořeny v nepřeherném množství půvabných národních písní změnila původní tvrději psaná a znějící aranžmá tanečního žánru. Až za několik let poté stejnou cestou šli noví tvůrci osobitě české taneční a zábavné hudby. V ryze "dechovkovém" pojetí vsadil orchestr v Solo na pojetí, kterým nemohl nic pokazit. Zpěvnost klarinetů, výše posazené hlasy křídlovek s podbarvením hlubším a plnějším zvukem baskřídlovek i nezbytná a nesmírně důležitá rytmičnost v podání přízrávek a tuby. Nezbytné už se staly bicí nástroje, které mnohdy v předválečném obsazení ještě mohly chybět. K tomu všemu nádherné písně, v nichž autoři vždy respektovali jak typické české prvky, tak i např. u tklivějších písní starý "horácký" ländlerový charakter, tolik známý z písní původních německých obyvatel Šumavy. O dobrou hudbu se snažili solováčtí muzikanti od počátku. Po odchodu houslisty a aranžéra Antonína Bělouška se vedle Ladislava Antese, perfektního klarinetisty a hoboisty, prosazoval ve vedení solovácké kapely Václav Hejplík, další z celé plejády sušických muzikantů. Orchestr hrál při nejrůznějších příležitostech. Brzy už orchestru závodního klubu ROH Solo Sušice (jak zněl oficiální název) Sušice nestačila. Horažďovice, Klatovy, Blatná, Písek, později i Plzeň, Domažlice a další města poznala sušické hudebníky. Hrálo se na dožinkách, dobírkách v nových JZD, na nejrůznějších slavnostech. Jako dopravní prostředek sloužil tehdy nákladní automobil s nástavbou. Na boku byl název orchestru s doplňkem "hudba, zpěv, recitace, tanec." To se již kapela dávno vyzula z pověstných dětských střevíčků a získávala stále lepší a lepší pověst. Za pár let se vedení kapely ujal na dlouhých dvacet dva let trumpetista Karel Švarc.

Koncem padesátých let se orchestr rozdělil na dva soubory: taneční orchestr pod vedením Karla Švarce a dechovku pod vedením Václava Bucifala. Nerozdělili se však hudebníci. Většina se střídala v obou souborech, uplatnily se zejména dechové nástroje. Jistá specializace vývoji jen prospěla. Pod vedením Václava Bucifala odvedla dechovka mnoho, nejen prvomájových, průvodů v sušických ulicích a také mnoho sušických obyvatel doprovodili na jejich poslední cestě. Na místo křídlovky nastoupil v roce 1967 profesor zdejší pedagogické školy Jiří Štrunc a zanedlouho i Milan Kovařík.

Po smrti Karla Polaty v roce 1974 začala se souborem zpívat paní Anna Kučerová, díky níž kapela často hostovala v pražské Lucerně při tzv. Šumavských večerech. Začala hrát také v zahraničí - v bývalé NDR v oblasti Rostocku, družebního města sušického Sola. Solovačka se vždy hrdě hlásila ke kořenům šumavské dechové hudby a volně navázala na zaniklou činnost Polatovy Starošumavské dechové muziky. Nikoli snad napodobením složení orchestru, ale pokračováním tradice uváděním Polatových skladeb. Oblíbené se staly vzpomínkové koncerty, složené pouze z jeho skladeb a věnované vždy některému Polatovu životnímu jubileu. Stejně tak byly sušickou veřejností přijímány výroční koncerty, pořádané ke kulatinám Solovačky. Ty začaly v roce 1977 v tehdejší sále Posádkového domu armády důstojnou oslavou třiceti let činnosti.

V roce 1979 doprovodili muzikanti k poslednímu odpočinku i Václava Bucifala. Byla to velká ztráta, s níž se solováčtí muzikanti těžko vyrovnávali. Nezbylo než obě tělesa znovu spojit a více se zaměřit na klasickou dechovou hudbu. V tomto roce poprvé hrála kapela pod názvem Solovačka. O rok později se Solovačka rozloučila v blatenském krematoriu písní „S pasáží kapelník šel spát“ i s panem Karlem Švarcem. Vedení se postupně ujali Josef Špírk (baskřídlovák), později pak ředitel Lidové školy umění klarinetista Vladimír Kratochvíl a Otto Nauš. Po Ottovi Naušovi vedení Solovačky převzal učitel Jiří Holman, jeden z muzikantů vychovaných na sušické pedagogické škole již zmíněným prof. Jiřím Štruncem.

Jen málo hudebních těles se může pochlubit takovou nepřetržitou délkou své činnosti. Častými pravidelnými zkouškami kapela nejen stále obohacovala svůj rozsáhlý repertoár, ale také vybrušovala osobitost hudebního projevu, vyplývající z poměrně početného obsazení. Po roce 1989 umožnily nové politické poměry Solovačce dále rozšířit oblasti své činnosti. S nadšením byla poprvé přivítána u našich bavorských sousedů. Vždyť Šumava je jen jedna, kořeny šumavské muziky

nemohly oddělit dráty železné opony a bavorští posluchači našli se Solovačkou velmi rychle stejnou muzikantskou řeč. Zwiesel, Bodenmais, Regen, Bayerische Eisenstein a další města uspořádala koncerty Solovačky. Počátkem devadesátých let byla Solovačka pravidelně zvána k mezinárodní soutěži dechových hudeb Polka Fest do Chamu. Několik druhých a třetích míst byly cenné úspěchy. Velice úspěšná a hlavně plodná byla spolupráce s pětatřicetičlenným švýcarským dechovým orchestrem z Uetendorfu. Obě hudební tělesa společně koncertují, vyměňují si noty a při společných posezeních si předávají dobré zkušenosti již od roku 1996.

Na sklonku minulého století zůstávalo v tak velkém obsazení jen několik málo dechových hudeb. Na druhou stranu početnost umožňovala daleko výraznější a hudebně pestřejší podání skladeb s možnostmi až neobvyklého aranžmá. Otevřely se i brány plzeňského rozhlasu. Solovačka nejen několikrát hrála v malých dechových hitparádách U muziky s Plzeňáky, ale také dobývala vavříny v soutěžním klání „O chodovarský soudek“. V roce 2000 vrcholila činnost úspěšným vydáním zvukových nosičů CD a MC. Tradicí se staly také sušické letní promenádní koncerty.

V Solovačce se za dlouhá léta vystřídalo mnoho zpěvaček. Např. Anička Kučerová, Vlasta Čáchová, Jana Sorokáčová, Zdeňka Řeřichová, Libuše Čečáková, Jana Tomanová, Lenka Kůsová, Jana Matoušová, Zdeňka Šímová a Jaroslava Hanusová. Ze zpěváků lze uvést Františka Mirvalda, bratry Václava a Jana Švehlovy, Rudolfa Melzera, Václava Krčmáře a Petra Kolářika.

Solovačka je kapela dodnes složená z muzikantů - amatérů. V současné době hraje v obsazení deseti instrumentalistů a dvou zpěváků. Působí zde: Zpěv- Jaroslava Hanusová ze Sušice a Petr Kolářik ze Sušice; Klarinety- Petr Šíp ze Sušice a Václav Dušek ze Sušice; Trumpety- Václav Waldman st. ze Sušice, Václav Waldman ml. ze Sušice a Ondřej Svoboda ze Sušice; Tenor- Jiří Hanus ze Sušice; Baryton (Kapelník)- Jaroslav Urbánek ze Sušice; Trombon- Josef Špírk ze Sušice; Tuba- Michal Trapl ze Sušice; Bicí- Jaroslav Beneš z Dobrušky.



### 3. Malá muzika

Po rozpuštění Starošumavské dechové muziky v roce 1973 založil trumpetista Václav Frančík kapelu, se kterou chtěl navázat na úspěchy Starošumavské dechovky a nazval ji „Malá muzika“. Malá také z důvodu, že obsazení bylo (oproti dvanáctičlenné Starošumavské dechovce) jen osmičlenné podle vzoru kapel před Staročeskou dechovkou a z části také počínajícího nedostatku šikovných muzikantů. Pan Frančík oslovil ke spolupráci i muzikanty ze Staročeské dechovky. Většina jich měla již bohužel jiné zájmy nebo kapely a tak pozvání přijali pouze pánové Jindřich Janout a Gustav Šperl.

Po svém založení v roce 1973 hrála tedy Malá muzika v obsazení: Jindřich Janout z Nezdic (Klarinet es); Gustav Šperl ze Sušice (Klarinet b); Jan Chalupný ze Strašína a Václav Frančík z Ústalče (Křídlovky); Josef Horejš z Čimic (Tenor); František Sporka z Čimic (Baryton); Josef Sýkora ze Sušice (Tuba) a František Sporka ze Sušice (Bicí). Malá muzika hrála v okolí Sušice na tancovačkách, plesech, estrádách a na různých staročeských slavnostech. O rok později pan Frančík kapelu opustil a na jeho místo 1. křídlovky nastoupil Zdeněk Rendl ze Sušice a pozice kapelníka se zhostil František Sporka (baryton). Po smrti pana Sporky v roce 1980 byla pomyslná taktovka předána Josefu Sýkorovi, který přestoupil z tuby na post barytonu. Tubu začal tehdy hrát Josef Nauš ze Záměšle.

Protože na sušicku muzikantů stále ubývalo, začala hrát Malá muzika od roku 1984 v pětičlenném obsazení (Tuba- Josef Sýkora, Tenor- Josef Horejš, Křídlovka- Zdeněk Rendl, Harmonika- Jan Mareš z Kašperských hor a Bicí- František Rožánek ze Žihobce).

Velkým přínosem pro Malou muziku byl rok 1987, kdy se Josef Nauš vrátil ze základní vojenské služby a přebral místo kapelníka. V témže roce s kapelou začala vystupovat Jindřiška Novotná (Zpěv) a její manžel Jan Novotný (Tuba) ze Strakonice. V roce 1989 se k Malé muzice připojil Jiří Nauš ze Záměšle (Tenor) a Radim Svoboda ze Strakonice (Trubka).

Rok 1993 znamenal pro kapelu další veliké změny. Jan Novotný ze zdravotních důvodů ukončil působení a na jeho místo nastoupil Luboš Nauš ze Záměšle. Dále se vystřídali i „plechy“ (Tenor- Ladislav Stroner ze Strakonice a Trubka- Jaroslav Hrušeš ze Strakonice). Místo u bicích nástrojů bylo několik let po odchodu pana Rožánka obsazováno dočasnými záskoky. Teprve v roce 1994

našla kapela stálého bubeníka v osobě Jiřího Nestřeby z Volyně. Pan Hrubeš z důvodu velkého vytížení odešel z kapely v roce 1998 a místo něho začal hrát na trubku Pavel Halgaš ze Strakonic, kterého v roce 2005 vystřídal dále Martin Chodl ze Strakonic (trumpetista plzeňské filharmonie). Prozatím poslední změna proběhla v roce 2009, kdy oslovil kapelník Josef Nauš tenoristu Libora Čecha z Cehnic u Strakonic.

Malá muzika postupem času rozšířila pole své působnosti a z důvodu nedostatku muzikantů na sušicku značně využila odkazu „pedagogické legendy“ Ladislava Roma ze Strakonic (viz. pánové Svoboda, Stroner, Hrubeš, Halgaš, Nestřeba). Z důvodu lepší konkurenceschopnosti mezi ostatními kapelami Malá muzika zařadila do repertoáru i písně moderní (například od interpretů: Karel Gott, Olympic, Petr Spálený, Helena Vondráčková, atd.).

Dnes kapela působí pod názvem „Malá muzika Nauše Pepíka“ v obsazení: Harmonika, Klávesy, Zpěv- Josef Nauš; Trumpeta- Martin Chodl; Tenor- Libor Čech; Tuba, Baskytara, Zpěv- Luboš Nauš; Bicí, Zpěv- Jiří Nestřeba a Zpěv- Jindřiška Novotná. Malá muzika účinkuje na akcích všeho druhu (taneční zábavy, oslavy při jakýchkoliv příležitostech, svatby ale i při smutečních rozloučeních, atd.).

#### **4. Dětský dechový orchestr při LŠU (ZUŠ) Horažďovice**

V Únoru 1972 bylo na zdejší lidové škole umění založeno oddělení pro výuku hry na dechové nástroje. Žáci byli nadšeni pro souborovou hru a již 1. května byl orchestr schopen prvního veřejného vystoupení. Toto vystoupení mělo veliký úspěch a bylo nutno koncert zopakovat při oslavách 5. května v místním kulturním domě. Dechový orchestr, který řídil pan učitel Josef Havránek, vystoupil dále při oslavách mezinárodního dne žen. 15. prosince 1972 zorganizovala lidová škola umění koncert k padesátému výročí Sovětského svazu socialistických republik v horažďovickém kulturním domě, na kterém orchestr rovněž vystoupil.

Na jaře roku 1973 absolvoval, již 35- ti členný orchestr, soustředění v Kašperských Horách. V Květnu 1973 přijal orchestr pod záštitu také místní Svaz požární ochrany a místní Národní výbor věnoval všem členům uniformy. Během Června vystoupil orchestr na veřejnosti čtyřikrát (2. 6. - sportovní areál Lipky v Horažďovicích; 3. 6. – Oslavy požárního sboru Veřechovy; 17. 6. – přehlídka dechových orchestrů ve Švihově a 20. 6. – závěrečný koncert lidové školy umění). Na podzim téhož roku získal orchestr 1. místo v okresním kole celostátní soutěže dechových orchestrů a následně čestné uznání v kole krajském.

Při příležitosti 29. výročí osvobození Československé socialistické republiky bylo v Květnu 1974 uděleno čestné uznání dechovému orchestru i samotnému panu Havránkovi. Dalším významným vystoupením byl autorský večer u příležitosti 30. výročí osvobození v Květnu 1975. Konal se v kulturním domě v Horažďovicích a zúčastnilo se jej více než 40 občanů města i okolí. Orchestr dirigovali autoři František Soukup a Ada Doško. Zpívali Stanislav Procházka, Blanka Chaloupková a Ladislav Krejča. Následně byl orchestr pozván k natáčení hudebního pásma pro plzeňské rozhlasové studio. 26. února 1976 orchestr vystoupil na celovečerním pásmu hudby a poezie při příležitosti 15. sjezdu Komunistické strany československa.

V Září roku 1976 nastoupil na místo učitele žesťových nástrojů pan František Niebauer ze Šimanova a začal panu Havránkovi s vedením orchestru vypomáhat. 23. února 1978 zajistil dechový orchestr kulturní program na slavnostní zasedání městských orgánů při příležitosti 30. výročí vítězného února. 1. května 1978 hrál orchestr prvomájový průvod, po kterém následoval ještě hodinový koncert na náměstí v Horažďovicích. 20. května 1978 se na hřišti zdejší základní školy

konalo okresní cvičení mladých požárníků. Orchester byl osloven, aby vyplnil produkci přestávky mezi soutěžemi. Požárníkům zahrál orchestr ještě 10. června 1978 na oslavách 100. let sboru požární ochrany.

29. února a 2. března 1980 koncertoval dechový orchestr pro účastníky přehlídky vyspělých amatérských divadelních souborů. 7. května 1980 účinkoval orchestr na oslavách 60. výročí vzniku tělovýchovné jednoty Sport v Horažďovicích. 21. června 1980 byl uspořádán koncert v rámci oslav 35. výročí osvobození. Jako host účinkoval opět hudební skladatel Ada Doško. 1. a 9. května 1983 proběhly tradičně každoroční koncerty na horažďovickém náměstí. V témže roce na podzim se orchestr zúčastnil 10. ročníku hudebního festivalu „Švihovské hudební léto“, a v krajském kole soutěže obsadil 3. místo. 11. září 1983 zahrál dechový orchestr na okresních dožinkách a 24. října 1983 na mírové manifestaci.

V Únoru 1984 účinkoval orchestr na dětském maškarním bále ve Velkých Hydčicích v následujícím obsazení: Zpěv- Dagmar Valešová a Petra Nešporová; Trumpety- Vladimír Chlan z Horažďovic, Zbyněk Kovač z Horažďovic, Zdeněk Hejpetr z Horažďovic, Pavel Hůlka z Chanovic a Radoslav Faltys z Malého Boru; Flétna- Karel Löfellmann ze Svěradic; Klarinety- Václav Šmat z Horažďovic, Michal Jajčík z Horažďovic a Michal Šulc ze Svěradic; Tenor- Zdeněk Kovač z Horažďovic; Baryton- Vlastimil Bláha z Velkého Boru; doprovodné Trumpety- Petr Finěk z Mečíchova, Pavel Zroun z Horažďovic a Pavel Suda z Chanovic; Bastrumpeta- František Vítovec z Kejnic; Trombon- Petr Soukup z Holkovic; Tuba- Václav Vachuška ze Slatiny; Bicí- Libor Lád z Horažďovic. Z tohoto vystoupení byl pořízen záznam, společně s rozhory účinkujících, který byl v Dubnu 1984 vysílán plzeňským rozhlasem.

V Červnu 1984 ukončil pan Havránek svou pedagogickou činnost a vedení orchestru převzal pan Niebauer. V roce 1985 orchestr vystoupil celkem jedenáctkrát. Ve školním roce 1985- 86 se orchestr opět zúčastnil soutěže dechových orchestrů a v okresním kole obsadil 1. místo s postupem do krajského kola. To se uskutečnilo 2. prosince 1985 v Ostrově nad Ohří. Tam orchestr získal 2. místo. Zvláštní ocenění poroty bylo věnováno pěveckému duu (Dagmar Valešová a Petra Nešporová), Viktoru Koudelkovi (sólo- Tuba) a Michalu Jajčíkovi (sólo- Klarinet es). Další soutěže se orchestr již nezúčastnil.

V následujících letech se v orchestru vystřídalo několik dalších hráčů (Trumpety- Petr Suda z Bezděkova, Jan Suda z Bezděkova, Kamil Šebek

z Horažďovic, Viktor Brynda z Horažďovic a Richard Kožnar z Horažďovic; Klarinety- Jiří Ouda z Velkého Boru, Stanislav Melka z Horažďovic, Miroslav Koutník z Jetenovic a Luboš Mužík z Horažďovic; Tenor- Roman Mačl z Horažďovic a Jan Brejcha z Chanovic; Baryton- Václav Mach z Horažďovic; Bicí- Václav Smetana z Vlkonic a František Niebauer ml. ze Šimanova; Bastrumpeta- Josef Maxa Horažďovic). Orchester dále účinkoval každoročně na prvomájových průvodech a maškarních plesech v blízkém okolí Horažďovic.

V roce 1994 pan František Niebauer zemřel. V základní umělecké škole tehdy bohužel nepůsobil učitel, který by ve vedení orchestru pokračoval a orchestr tedy ukončil svou činnost.

## 5. Otavanka z Horažďovic

Dechový orchestr Otavanka vznikl na jaře roku 1984 díky společné vůli bývalých žáků tehdejší lidové školy umění. Postu kapelníka se ujal pan Ladislav Stulík. První veřejné vystoupení absolvovala Otavanka 1. června 1984 na autorském večeru, který byl zároveň pojat jako přehrávka s účastí kulturní komise, jenž následně udělila souboru povolení k veřejnému vystupování. Do Května 1985, kdy z důvodu nedostatku volného času většiny členů byla ukončena činnost, hrála Otavanka v následujícím obsazení: Trubky- František Vonášek z Horažďovic, Ladislav Stulík z Horažďovic a Karel Löfelmann ze Svěradic; Baskřídlovky- Jiří Baroch z Neprochov a Karel Šťastný z Horažďovic; Klarinety- Luboš Raška z Horažďovic, Petr Kohout z Horažďovic a Pavel Hříšný z Horažďovic; Tuba- Jindřich Helma z Horažďovic; Bicí- Josef Havránek z Horažďovic; Doprovod: Václav Chodl z Blatné, Karel Petřík z Horažďovic a Pavel Hůlka z Chanovic.

V roce 1986 se podařilo obnovit činnost Otavanky (Otavanka II.) a doplnit řady muzikantů a 13. června 1986 absolvovala Otavanka svůj další autorský večer za opětovné účasti kulturní komise, tzv. přehrávky, který se konal v Klatovském divadle. Na trumpety hráli panové František Vonášek, Ladislav Stulík a nově Vladimír Chlan z Horažďovic. Baskřídlovek se ujali pánové Zdeněk Kovač z Horažďovic na tenor a Vlastimil Bláha z Velkého Boru na baryton. U klarinetů nastoupil k panu Lubošovi Raškovi z Horažďovic Václav Šmat z Horažďovic a po jeho odchodu na základní vojenskou službu v roce 1988 i pan Jaroslav Jedlička z Horažďovic. Tubu hrál pan Josef Sýkora ze Sušice a bicí pan Libor Lád z Horažďovic, kterého později vystřídal Pavel Karas z Horažďovic. Na doprovod se přidal Pavel Mikeš z Horažďovic. Oproti dřívějšímu uskupení získala po druhé založená Otavanka také dvě zpěvačky: Dagmar Valešovou (později Kovačovou) z Horažďovic a Petru Nešporovou z Horažďovic, která však zde působila jen několik měsíců a do kapely přišel zpěvák a pozdější kapelník Miroslav Říha z Horažďovic.

Tehdy povinným zřizovatelem kapely bylo SDH Týnec u Horažďovic. Soubor účinkoval řadu let pravidelně na různých sportovních, kulturních a společenských akcích nejen ve městě Horažďovice, okresu Klatovy, Západočeském kraji, ale rovněž ve Středočeském kraji (např. pravidelně vystupoval při kulturních akcích ve Zvíkovském podhradí). Zahrál si i na jižní Moravě na festivalu dechových hudeb v Týnci u Břeclavi u příležitosti vinobraní a na dalších různých akcích

(pravidelně po celou taneční sezonu na plesech, bálech, tanečních zábavách, apod.). Stejně jako spousta jiných kapel (viz. například Malá muzika) i Otavanka v průběhu let doplnila svůj repertoár o písně dalších žánrů. Dagmar Valešová hrála na klávesy a zpívala. Přidal se Vít Hořejší z Horažďovic na baskytaru, který však po několika měsících nastoupil na základní vojenskou službu a na postu baskytaristy poté až do ukončení činnosti působil tenorista kapely Zdeněk Kovač, který rovněž zastával dalšího zpěváka v jiných žánrech než dechových. Sólovou kytaru hrál zpěvák a kapelník Miroslav Říha. Saxofony hráli pánové Luboš Raška a Jaroslav Jedlička.

S Otavankou II. si zahráli jako externí výpomoci i jiní muzikanti (Zdeněk Malý z Horažďovic- Trubka, Pavel Hůlka z Chanovic- Trubka, bratr tenoristy Zbyněk Kovač z Horažďovic- Trubka, syn tubisty Pavel Sýkora ze Sušice- Trubka, Jan Egner ze Sušice- saxofon, Jiří Nauš ze Zámýšle- baryton, Václav Kovář z Blatné- baryton, František Šimáček z Horažďovic- bicí, Zdeněk Kilián z Horažďovic- bicí, Jaroslav Raška z Horažďovic- bicí). 19. ledna 1991 odehrála Otavanka hasičský bál v Týnci u Horažďovic a z důvodu osobních rozepří mezi jednotlivými členy kapelník Miroslav Říha kapelu rozpustil. Někteří muzikanti se vydali do jiných kapel a někteří s hraním skončili.

31. prosince 2012 se dva pánové, největší patrioti tehdejší Otavanky II. a rodáci z Horažďovic, Zdeněk Kovač a František Vonášek sešli a po krátkém návrhu Zdeňka Kovače se oba shodli, že jim Otavanka chybí. Stejně tak v Horažďovicích již dlouhou dobu žádná dechová hudba nepůsobí a chybí tak na různých kulturních a společenských akcích. Začali tedy znovu shánět muzikanty. Obsazení se ustálilo v březnu roku 2013 po prvních dvou společných zkouškách v tomto složení: Trumpety- František Vonášek, Vladimír Chlan a Mgr. Kamil Šebek z Horažďovic; Tenor- Bc. Zdeněk Kovač; Baryton- Jakub Šimáček DiS. z Horažďovic; Klarinet es- Mgr. Pavel Zoubek z Klatov; Klarinet b- Miroslav Koutník z Jetenovic; Tuba- Mgr. Viktor Koudelka z Horažďovic; Bicí- Martin Melzer z Horažďovic; Doprovod- Ing. Pavel Mikeš a Miroslav Panuška ml. z Hradešic a zpěv Mgr. Dagmar Kovačová (Valešová) z Horažďovic a Ing. Miroslav Panuška st. z Hradešic. V současné době kapela nacvičuje repertoár na letní koncerty v duchu navázání na dlouholetou tradici.

## **Závěr**

V okolí Sušice v dnešní době žije velmi málo muzikantů. Proto je velice obtížné dát dohromady kvalitní kapelu a poté získat posluchače, kteří by její práci ocenili. Lidovou hudbu udržují dnes hlavně starší generace a příliš se nedaří předávat tyto záliby jejich potomkům. Na výchovu mladých hudebníků (nástupců) byl odedávna kladen veliký důraz. Avšak v dnešní moderní době mnoha hudebních stylů a nesčetného množství různých zájmových kroužků, je stále obtížnější vzbudit zájem o hudbu vůbec natož tento směr (lidová hudba). Do základních uměleckých škol přicházejí rodiče se svými ratolestmi, které se chtějí učit převážně na kytary, keyboardy nebo bicí. Lidová hudba a nástroje v ní využívané pro ně ve valné většině nejsou příliš zajímavé. V základní umělecké škole v Sušici se z dechových nástrojů vyučuje v dnešní době pouze zobcová flétna. V Horažďovicích, kde od roku 2009 působím na místě učitele, se podařilo v roce 2011 znovu založit výuku hry na Trubku, Trombon a Baskřídlovku. Pevně doufám, že v budoucích letech bude zájem mladších generací o hru na tyto nástroje vzrůstat. Byla by podle mého názoru veliká škoda, kdyby měla tato hudba upadnout v zapomnění.



## **Použité informační zdroje**

Rozhovor s panem Václavem Frančíkem, Soběšice, 25. 8. 2012

Rozhovor s panem Josefem Naušem, Kejnice, 20. 10. 2012

Rozhovor s panem Františkem Vonáškem, Horažďovice, 16. 12. 2012

Rozhovor s panem Zdeňkem Kovačem, Horažďovice, 22. 3. 2013

Rozhovor s panem Viktorem Koudelkou, Horažďovice, 22. 3. 2013